

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.349 van 3 november 2016
in de zaak A. 217.726/IX-8770**

In zake : XXXX
 woonplaats kiezend te 1770 Liedekerke
 Molenstraat 45

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Werk, Economie en Consumenten
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent
Harlekijnstraat 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 november 2015, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing waarbij naar aanleiding van zijn bevordering van
klasse A3 naar klasse A4, de inschaling van XXXX in de weddeschaal in de klasse
A4 gebeurt op basis van de jaarwedde van zijn oude weddeschaal A31 in plaats van
op basis van de jaarwedde van zijn oude specifieke weddeschaal 10G.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord
ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag
opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2016.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Lore Van De Putte, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is als ambtenaar tewerkgesteld bij de FOD Economie, KMO, Middenstand en Energie.

3.2. Bij koninklijk besluit van 17 juli 2015 wordt verzoeker bevorderd tot adviseur-generaal, met ranginneming op 1 april 2015.

Voorafgaand aan deze bevordering was verzoeker op 1 november 2013 ingeschaald in de weddeschaal A31 met behoud van de weddeschaal 10G. Op 1 september 2014 werd een weddeverhoging ingevoerd met behoud van de weddeschaal 10G.

3.3. Naar aanleiding van zijn bevordering naar klasse A4 blijkt verzoeker te zijn ingeschaald in de weddeschaal NA42, hetgeen volgens hem niet

correct is. Volgens hem dient hij ingeschaald te worden in de weddeschaal NA43. Op grond van deze vaststelling contacteert verzoeker de personeelsdienst van de verwerende partij met het verzoek om de inschaling van de weddeschaal nader toe te lichten.

3.4. Met een e-mail van 6 november 2015 deelt V. aan verzoeker mee dat nog geen weddevaststellingsbesluit is getekend en maakt hij ter inlichting een kopie over van een advies dat door de FOD P&O aan de verwerende partij is verstrekt.

Hierin leest verzoeker de bestreden beslissing.

3.5. Op 19 februari 2016 neemt de minister een besluit waarbij verzoekers jaarwedde wordt vastgesteld in de weddeschaal NA42.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

Ambtshalve exceptie

4. In het auditoraatsverslag wordt amtsshalve opgeworpen met verwijzing naar arrest nr. 191.049 van 3 maart 2009 van de Raad van State, dat de Raad van State geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van het voorliggende beroep tot nietigverklaring omdat het werkelijk voorwerp van het geschil het subjectief recht van verzoeker betreft op de juiste vaststelling en betaling van de wedde die hem op grond van het statuut toekomt en waarbij de overheid niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

5. In zijn laatste memorie antwoordt verzoeker op deze exceptie als volgt:

“[I]n de mij aanbelangende zaak [zijn] de Nederlandse en de Franse tekst van het KB van 25/10/2013 met elkaar in tegenspraak [...] (‘Koninklijk besluit van 25 oktober 2013 betreffende de geldelijke loopbaan van de personeelsleden van het Federaal Openbaar Ambt’). Uit de Franse tekst volgt dat de Copernicus-

weddeschalen als basis moeten dienen bij bevorderingen, uit de Nederlandse tekst volgt dat dit de vroegere weddeschaal moet zijn. De Overheid gaf dit zelf impliciet toe door zich te beroepen op een vertaalfout en door de opmerking te geven dat begin 2015 door FOD P&O een voorstel tot koninklijk besluit ingediend was om deze ‘technische fout’ op te lossen.

Zowel de Franse als de Nederlandse tekst van dit KB zijn zeer helder opgesteld en zitten logisch in elkaar. Het is pas wanneer de teksten met elkaar vergeleken worden, dat blijkt dat ze niet hetzelfde zeggen, en dat één enkel woord in artikel 60 hiervan de oorzaak is (ofwel ‘vroegere’, ofwel ‘ancienne’). Het gevolg is dat het KB uit twee onverenigbare teksten bestaat zodat het KB zowel aan Verzoeker als Verweerder een rechtsgrond biedt voor hun stellingname. Dit houdt in dat de Overheid in deze zaak niet beschikt over objectief vastgelegde voorwaarden voor de uitoefening van haar bevoegdheid. In die zin wijkt deze zaak af van die van het arrest nr. 191.049 van 3 maart 2009. De beslissende overheidsdiensten waren, en zijn, niet gebonden om voorrang te geven aan de Franse tekst ten nadele van de Nederlandse. Ze hebben deze keuze autonoom gemaakt en hebben beslist deze toe te passen op zowel nederlandstaligen als franstaligen bij de beslissing dat de Copernicus-weddeschalen als basis moeten dienen bij bevorderingen.

Het geschil is eigenlijk een rechtstreeks gevolg van een probleem met de norm op zich (het KB van 25/10/2013). De oorzaak van het dispuut is dat deze beide teksten geldig zijn en elkaar tegenspreken. Het corrigeren van deze situatie door middel van een KB met terugwerkende kracht kan pas billijk zijn als geen slechtere retroactieve voorwaarden gecreëerd worden dan de momenteel meest gunstige bij vergelijking van de Nederlandse en de Franse tekst. Wij allen als burgers vertrouwen namelijk op onze rechtsregels en verwachten niet dat onze rechtsregels retroactief in ons nadeel gewijzigd worden omdat ze in een andere taal anders zouden opgesteld geweest zijn. We verwachten evenmin dat aan woorden uit onze eigen taal een in onze taal onbestaande betekenis gegeven wordt (zonder het bestaan van enige definitie daaromtrent in de rechtsregels) om onze rechtsregels te doen overeenstemmen met een versie in een anderstalige tekst.”

Beoordeling

6. Uit de artikelen 144 en 145 van de Grondwet volgt dat de geschillen over subjectieve rechten – altijd, wat de geschillen over burgerlijke rechten betreft en in beginsel, wat de geschillen over politieke rechten betreft – tot de rechtsmacht van de hoven en rechtbanken behoren. Onder voorbehoud van een – in dit geval niet bestaande – toewijzing van bevoegdheid inzake politieke rechten, is de Raad van State dan ook niet bevoegd om kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp een geschil over subjectieve rechten betreft.

Het bestaan van een subjectief recht veronderstelt dat de eiser zich beroept op een welbepaalde juridische verplichting die een regel van objectief recht rechtstreeks aan een derde oplegt en bij de nakoming waarvan die partij belang heeft. Opdat een partij zich ten aanzien van de bestuurlijke overheid op een dergelijk recht zou kunnen beroepen, is het vereist dat de bevoegdheid van die overheid gebonden is.

7. Verzoeker vraagt de nietigverklaring van de beslissing waarbij, naar aanleiding van zijn bevordering van klasse A3 naar klasse A4, de inschaling van verzoeker in de weddeschaal in de klasse A4 gebeurt op basis van de jaarwedde van zijn oude weddeschaal A31 in plaats van de jaarwedde van zijn oude specifieke weddeschaal 10G. Er bestaat aldus geen twijfel over dat verzoeker de weigering bestrijdt om zijn wedde correct vast te stellen overeenkomstig de bepalingen van het toepasselijke geldelijk statuut.

8. De voorwaarden waaronder verzoekers wedde dient te worden vastgesteld, zijn objectief door een rechtsregel vastgelegd. Het statuut bepaalt al de voorwaarden op grond waarvan, voor degenen die de voorwaarden vervullen, een subjectief recht op de wedde ontstaat waarop verzoeker zich ten aanzien van de overheid beroept.

9. Anders dan verzoeker het ziet, komt aan de toepassing van die statuutbepalingen geen uitoefening van enige discretionaire beoordelingsbevoegdheid te pas. Weliswaar moet de verwerende partij de statuutbepalingen bij hun toepassing interpreteren en zal daarbij het eventuele verschil tussen de Nederlandse en de Franse tekst – zoals verzoeker aanvoert – naar analogie zoals dit geldt voor wetten, moeten worden opgelost naar de wil van de regelgever, die bepaald wordt volgens de gewone interpretatie en zonder dat aan de ene tekst de voorkeur wordt gegeven boven de andere. Het belet echter niet dat de bevoegdheid van de overheid volkomen gebonden is, aangezien er hoe dan ook slechts één interpretatie juist is, namelijk de wettelijke, imperatieve interpretatie. Al wat de verwerende partij bijgevolg kan doen is vaststellen, verklaren, erkennen

dat verzoeker de voorwaarden vervult of niet vervult. Haar beslissing is louter declaratief.

Het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, omdat het geldelijk statuut niet juist zou zijn geïnterpreteerd of toegepast, stelt in wezen de vraag aan de orde naar het bestaan en de omvang van verzoekers subjectief recht op wedde, zoals dat volledig en dwingend door het statuut wordt geregeld. De kennisneming van het geschil over dat recht komt niet de Raad van State, maar de hoven en rechtbanken toe.

10. De Raad van State kan niet anders dan vaststellen dat hij geen rechtsmacht heeft.

V. Anonimisering

11. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 november 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Vera Wauters,	griffier.
---------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren